

μπουρίνι

μπουρίνι, το, ουσ. [<βενετ. borin], το μπουρίνι· συνήθως στον πλ. **τα μπουρίνια**, ξαφνικός και πολύ έντονος θυμός, πολύ έντονη οργή, τα νεύρα: «τον πέτυχα πάνω στα μπουρίνια του, γι' αυτό έφυγα αμέσως»·

- είμαι στα μπουρίνια μου, βλ. φρ. έχω τα μπουρίνια μου·

- έχω τα μπουρίνια μου, είμαι θυμωμένος, οργισμένος, νευριασμένος: «όταν έχω τα μπουρίνια του, δε δέχομαι κουβέντα από κανέναν»·

- με πάνουν τα μπουρίνια (μου), θυμώνω, οργίζομαι, νευριάζω και ξεσπώ σε φωνές ή βρισιές: «κάθε φορά που με πάνουν τα μπουρίνια, δεν ξέρω τι λέω».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας